

Kuninglik allikas

See oli kaua, kaua aega tagasi, kuigi mõne arvates, mitte nii kaua aega tagasi ... See oli aeg, kui Ina jõel sõitis palju kaubalaevu. Ja tänu sellele sai Goleniów rikkaks ja laienes. Inimesi ja kaupu tuli aina juurde. Ühesõnaga, see oli linna kuldaeg.

Samal ajal ilmus maa-aluses kurjuse kuningriigis, kus elasid deemonid, kuradid ja langenud inglid, põrgu väravate valvuri Peltsebubi ukse taha üks talle alluvatest deemonitest. Ta koputas:

„Tule sisse, idiot!” vastas talle kõva ja kähe hääl.

See oli deemoni halvim ja kõige õudsem ülemus. Kui ehmunud alluv sisse läks, kuulis ta veel paari ebasündsat sõna, mida on parem mitte korrata... Ta põlvitas.

„Ma tulin sinu käsu peale, härra”, tema hääl oli ebakindel ja värises hirmust.

„Miks nii kaua? Ah, vahet...” ülemus raputas kannatamatult oma sassis, põrgulikku lakka.

„Kuidas ma saan teid aidata, hä...”

„Kas ma lubasin sulle sõna võtta?!” katkestas teda Peltsebul ning nähes, et alluval hirm veel suurenes, naeratas ta mõnitavalt.

„Hästi. Asume siis asja juurde. Pärast sinu viimast ebaõnnestunud missiooni ehk Ina jõe laienemist” siin vaatas ta pahase pilguga alluva poole „sain noomituse auväärse Luciferi käest, kes on meie kõiki härra. Sa vist tead, mida see tähendab?”

„Ei, palun...”

„Tasa! Seekord olen ma mõistev, annan sulle veel ühe võimaluse. Aga pea meeles, et kui jälle kõik nässu keerad, pead sa neljakordset karistust kandma. Ma ei taha kuulda vastuväiteid!” Ta naeratas. „Sul on juurdepääs enamikele mõistusetu olenditest. Vali sobiv jõe-elukas ja saada see Ina

jökke, nii et ükski laev ei saa jõge mööda kohale tuua ühtegi, isegi kõige väiksemat kaupa. Juba näen tühje müügilette, vaesunud kaupmehi, kuulen inimeste nuttu... See on ilus vaade" ta unistas, naeratas õndsalt, aga hakkas seejärel karjuma „Ja nüüd mine ruttu ära! Mul on tähtsamaid asju teha". Ja jälle naeratas ta oma kurjade mõtetele mõeldes.

Käsilane tõusis püsti ja läks kiire sammuga ruumist välja. Ta värises hirmsasti, tema otsaesisel voolas külm higi ja kõrvades kõlas kogu aeg härra hirmus hääl.

„Pidi see just minuga juhtuma" pomises ta.

Kiiresti läks ta põrgu kasarmusse, et leida sobiv koletis. Paari minuti pärast oli leitud töö jaoks ideaalne kahjur. See oli kaladeemon, täpsemalt meresaatan. Välimuselt meenutas meresaatan hiiglaslikku paksu haugi kuueteistkümne suure ja terava kihvaga suus. Tema nahk oli kaetud tumepruunide okastega nagu kerakalal. Sarnaselt kerakalale oskas ta ka paisuda ja torkida.

Järgmisel päeval, kui meresaatan ujus juba Ina jões, läksid kaks poissi Goleniówist kalale. Teadmata, mis neid ohustab, heitsid poisid võrgud vette. Mõne hetke pärast hakkasid võrgud õrnalt värisema ja veepinnale ilmus paar õhumulli, justnagu keegi keedaks suppi tulel. Poisid läksid põlvini vette, vaatasid võrku, aga seal sees oli vaid üks väike kala. Kui aga üks poiss oli võrgu juba peaaegu välja tõmmanud, ilmus nagu eikusagilt meresaatan. Ta neelas kala ja tiris ühe ropsuga Ina jõe sügavusse kaasa ka poisi. See juhtus nii kiiresti, et poisi kaaslane ei jõudnud isegi karjuma hakata.

Keegi ei tahtnud tema juttu uskuda, kuni paari päeva pärast kirjaldas üks meremees täpselt samasugust okastega koletist, kes pörkas viljahoidla juures laevaga. Selle kokkupörke tõttu kukkus vette paar kotti väärtuslikku vilja. Oli veel paar kahtlejat, kes ei tahtnud uskuda neid nende arvates mõttetuid lugusid, kuid nemadki jäid lõpuks uskuma, kui nägid pealt, kuidas verejanuline meresaatan hüppas veest välja ja üritas ära süüa ühte jõel

sõitnud parvepoissi. Õnneks hilines kaladeemon ühe sekundi võrra, poiss astus kõrvale ja tormav kuri koletis hüppas parvest üle ja kukkus suure plärtsuga jõevette. Ja seda nägid juba paljud Goleniówi elanikud.

Kuuldes sellisest koledast mereolendist kutsus prints Bogusław, kes parjasti viibis just Goleniówi linnas, enda juurde õukonna targa ja käskis tal välja mõelda viis, kuidas kahjurist lahti saada. Tark mõtles ja mõtles ning pärast kahte unetud ööd ja rasket päeva väsis ta nii ära, et nägi öösel imelikku unenägu. Unes ilmus talle ingel, kes ütles:

„Anna käsk, et talurahvas läheks ämbritega sinu juhtmisel mööda Ina jõge kaugele metsa sisse. Kui nad siis võtavad sealt jõest vett, on ühe nädala pärast probleem möödas”. Tark tegi nagu ingel talle ütles, sest mis tal muud teha. Kahe päeva pärast oli osa veest Ina jõest juba ära kadunud, kuid talurahvas töötas edasi ja nägi palju vaeva. Nad lõpetasid alles seitsme päeva pärast, just nii nagu unenäos öeldud. Selleks ajaks oli vett Ina jões nii vähe, et koletisel ei olnud võimalik ellu jääda. Kõige kummalisem oli aga see, meresaatanat polnud mitte kuskil näha. Ehk oli ta juba Läänemeri sügavustes, uusi ohvreid ootamas.

Paari aasta pärast avastati kohal, kus talurahvas vett Ina jõest välja ammutas, allikas. Allikat hakati kutsuma „kuninglikuks allikaks”, et tavainimesed mäletaksid printsi ja tema kuninglikku tarka, tänu saavad nad jõe ääres ilma hirmuta elada. Kahjuks jäi Ina jõkke nii vähe vett, et laevad ei hakanud enam kunagi jõe peal sõitma. Selle asemel sai jõgi turvaliseks koduks kaladele, partidele ja luikedele.